

NIENDE KAPITEL

Spådomme

Efter episoden med hundehvalpen, var der stille omkring dem. Hverken Aidan eller Aleera sagde et ord, mens de kiggede butikker.

Aleera havde det som om et hegn var dukket op mellem dem og skilt dem fra hinanden. De passede ikke sammen, var vidt forskellige og kom fra forskellige grupper i skolen. Han kom fra sportsstjernerne, hun fra gruppen for specielle outsiders og hun var det eneste medlem. Det bedste var at de skiltes, for to forskellige mennesker passede aldrig godt sammen. Og selvom hun var sikker på, at hun ville savne venskabet med Aidan, var det det bedste. Hun var trods alt en enspænder og havde klarer alt fint, indtil for to måneder siden, hvor det hele begyndte. Nigel kom og ødelagde alt, hun ramte Aidan med en bold, så han opdagede hende og Vlad Dracula dukkede op. Der var virkelig en grund til, at familien altid havde holdt hende væk fra det mandlige køn, der ikke var i familie med hende. De var farlige og hun kunne ikke håndtere dem. En dag ville hun sikkert blive dræbt af en fra det modsatte køn. Det ville næppe blive hende selv eller en kvinde, der gjorde en ende på det hele. Det ville sikkert være Vlad. Han længtes sikkert vildt efter at dræbe hende.

Aleera gik rundt i en boghandler og kiggede på farverige forsider og Aidan gjorde ligeså. Åbenbart interesserede ingen af dem sig for bøger. Aidan prøvede at finde de butikker han regnede med, Aleera godt ville kunne lide, og Aleera fandt sig i det han kom på, for ikke at såre ham yderligere. Hun havde allerede gjort mere skade end gavn.

Aidan ledte hende ud af butikken og ned af gangene. Det lignede ikke at han havde noget mål og det var fint med Aleera.

De købte hver en sandwich i en cafe og spiste den ved det inden døre springvand, som stod i midten af centeret, der hvor alle gangene førte hen. De sagde ikke særlig meget til hinanden og kiggede på de folk som gik forbi, bærende på sprængfyldte poser, skubbende til barnevogne, mens de snakkede i mobiltelefon eller bare folk som gik bjergtaget rundt og endnu ikke havde købt noget, fordi de ikke vidste hvor de skulle starte. Nogle børn løb hvinende forbi, ind i en biograf som lå under storcenteret.

Da alt var spist, gik de bare rundt og kiggede. Aidan opgav, efter at spørge hende hvilke butikker hun foretrak, ligeglads med at han havde spurgt før. Aleera vidste det bare ikke. De var kommet ud i den fjerneste ende af storcenteret, hvor der knap nok var nogle mennesker. Det var lyst og fint, det lignede resten af centeret, men Aleera stoppede alligevel op, med et smil om læben. Uden et ord styrtede hun over til en butik med overnaturlige ting, ved navn *Spåkuglen*. Først havde hun ikke lagt mærke til den, for på ydersiden faldt den i et med den omkring liggende butikker, men vinduerne fortalte at den ikke var normal.

Hvidløg, pæle, tarotkort, penduler og osende røgpinde stod i vinduerne på mørkt fløj og da hun trådte ind, kunne hun lugte lavendel. Butikken var malt i mørke farver og havde tung egetræs reoler stående i den ene ende, alle bugnende med gamle bøger og nogle af nyere datoer. Falske våben og rekvisitter til brug i ritualer, lå på nogle reoler i den anden ende af lokalet. På en skranke, lige foran en døråbning med forhæng,

stod flere ryggede røgpinde og en pige med piercing kiggede op, da dørklokken spillede.

”Kan jeg hjælpe?” kom det i en muggen tone.

”Jeg kigger bare,” sagde Aleera, lige så muggent og vendte sig om mod Aidan, men han stod ikke bag hende. Han stod stadig udenfor og gloede derind, som om dette var en ond spøg hun lavede med ham. Han havde sikkert aldrig lagt mærke til den.

Aleera trak på skuldrene og gik hen til reolen. Der var ingen orden i bøgerne, som lå hulter til bulter og truede med at falde ud over kanten, hvis man bare hev én bog frem. Hun gennemlæste hver eneste ryg på bøgerne, ledende efter det hun søgte.

Endelig fandt hun en og tog en gammel, brugt bog ud. Forsiden var bare læder farvet i en blå farve og med sølvbogstaver der skrev ét ord: *Engle*. Aleera bladrede så hurtigt i den, så teksten flød ud i et og billederne bare var kasser af sort. Da hun kom til sidste side, klappede hun den i og tog den under armen. Hun tog flere bøger ned fra reoler, bladrede i dem, satte de uduelige på plads og de brugbare under armen.

Snart havde Aleera elleve bøger og fik dem bugseret over til et tomt bord i et hjørne af butikken.

”*Find din skytsengel*,” læste Aidan højt fra den øverste bog i stakken. Han rakte ind over hende og tog den. ”Den er vidst brugbar for dig. Jeg kan godt forstå at du har brug for at komme i kontakt med den. Vil du spørge om den var på ferie, dengang du blev angrebet?”

Aleera rev bogen ud af hans hænder.

”Nej, men jeg vil finde din og sende den på ferie, mens jeg ordner dig,” snerrede hun. ”Du kunne godt trænge til lidt smerte. Måske ville det løsne op for nogle af dine fastlåste hjerneceller, og hvem ved. Måske kunne du blive klogere?”

”Meget morsomt,” grinede Aidan sarkastisk og gik over til bogreolen. ”Mærkelig butik. Den har jeg faktisk aldrig lagt mærke til.”

”Det vidste jeg godt. Alene udtrykket på dit ansigt da jeg gik derind. Du lignede en, der lige havde set noget dukke op af den blå luft. Men modigt af dig, at komme herind altså. Hvor lang tid tog det dig? Fem, ti minutter? Det var vel først efter du fandt ud af, at jeg ikke blev til en flagermus, at du turde komme herind.”

Aleera gennemgik nøje bøgerne og sorterede dem i to bunker, dem hun fandt ordentligt og brugbare, og dem der ikke var det.

”Sådan var det nu ikke.”

”Hvordan så?”

Inden Aidan kunne svare, lød en blød, melodisk stemme.

”Er det kunder jeg kan høre?”

Forhænget der dækkede døren til butikkens baglokale, blev trukket til side af en mager hånd og en kvinde trådte ud. Perler sad i massevis i hendes lange, mørke hår, der bølgede ud fra en bandana. Hun var lettere brun i hovedet og havde ansigtstræk fra sigøjnere, hvilket hendes tøjstil også bar præg af; en lang nederdel med korset og skjorte, halsen pyntet med lange halskæder, hvis vedhæng var amuletter. Hun smilede ved synet af Aleera og Aidan.

”Velkommen til *Spåkuglen*. Hvad vil I sige til at blive spået?”

”Nej, tak,” sagde Aidan og rykkede lidt bagud, tydeligt frastødt ved tanken. Han var åbenbart en af dem, der syntes at al spådom var noget være vås og opfundet for at hive i pengepungen.

”Det er bare i orden, mange ønsker ikke at kende deres fremtid, men der findes også dem der gerne vil.”

Da hun sagde det sidste, hvilede hendes mørke øjne på Aleera.

Aleera følte sig fristet til at blive spået, bare for at se om spåkonen kunne finde noget i hendes fremtid, der ville vise at Vlad Dracula ville falde for hendes katana. Hvis dæmoner og vampyrer fandtes, måtte ting som ægte spåkoner der kunne se ind i fremtiden, også eksistere.

”Aidan,” Aleera skyndte sig over til ham og lod bøgerne blive hvor de var. ”Du siger jo at du vil give mig en julegave, som jeg vælger. Jeg vil gerne spås, så det kan være din gave til mig.”

”Jamen Aleera,” sagde Aidan højt, og sænkede så stemmen, så hun knap kunne høre ham. ”Det hun vil sige er noget vås!”

”Og hvad så?” hviskede Aleera tilbage, og sagde så højt: ”Jeg vil gerne vide hvad 2007 vil byde for mig!”

”Vil frøkenen så gerne spås?” spurgte spåkonen.

”Ja.”

Aidan sukkede og tog pungen frem, for at betale. Spåkonen tog ham i øjesyn.

”Fordi du betaler,” henvendte hun sig til Aidan, ”vil du blive spået gratis.”

”Hvad?” gispede Aidan.

”Det er da fedt, Aidan. Gå du bare ind og bliv spået først. Jeg skal lige betale for nogle bøger.”

Aidan så ud som om han helst ville flygte, da han nytteløs fulgte efter spåkonen. Han kunne åbenbart ikke klare det overnaturlige. Heldigvis havde hun planlagt aldrig nogensinde at fortælle Aidan hendes hemmelighed. Han ville få et hjerteanfald, hvis hun gjorde. Men hun så ikke nogen mening i at fortælle ham det og det var ikke fordi hun måske skulle flytte til Sighisoara. Der var fordi det var noget, der kun gjaldt hendes familie.

Aleera tog de ubrugelige bøger på plads, samlede de fire bøger hun skulle have, op og gik over til skranten. Pigen stirrede på Aleera.

”Det var ikke pænt af dig, at få ham op i en krog. Han er tydeligvis ikke en af dem der tror på det overnaturlige. Det er synd han skal til at høre sin fremtid.”

”Hvorfor?” spurgte Aleera og rakte nogle sedler til pigen.

”Fordi,” pigen holdt en kunstpause og sendte så et blik til Aleera, der skulle bringe skammen frem i hende, ”hun kun kan se det dårlige der skal ske i ens fremtid. Aldrig det gode. Aldrig.”

”Slet ikke?”

”Nej, overhovedet ikke. Det er kun dem der kan tåle det, der tager imod tilbuddet. Han ville ikke, så det vil ikke blive rart for ham.”s

”Hvorfor ikke?” spurgte Aleera og tog imod posen med bøgerne.

”Fordi dem der gerne vil høre det, har nemmere ved at tage imod det. Dem der ikke vil, har sværere ved at acceptere sandheden, og når det spæde sker, skaber det altid forvirring hos personen. Og så kommer de her og klager over det til os. De klager over deres fremtid til os.”

Aleera kunne ikke føle andet end skam over den situation, hun havde sat Aidan i. Hun håbede at hans fremtid ikke så for sort ud.

Forhænget blev trukket til side og Aidan og spåkonen trådte ud. De mumlede lavmælt sammen og hun rakte Aidan sit kort. Aidan stak det i lommen og gik over for at betale for Aleera, mens spåkonen vinkede Aleera over til sig. Aleera og Aidan mødtes på midten, og det blik han sendte hende var neutralt og ulæseligt, men det lignede også at der var raseri gemt bag hans øjne, og som i et sekund blev sluppet løs, i et dræberblik.

Aleera trådte hen ved siden af spåkonen og med en hånd på sin skulder, blev hun guidet ind i rummet på den anden side af forhænget.

Et par levende lys stod tændte på et rundt bord, med en mørklilla dug på. To stole stod på hver siden af bordet, lige overfor hinanden.

”Ingen glaskugle eller tarotkort?” spurgte Aleera og løftede øjenbrynene.

”Nej, jeg spår i hånden,” sagde spåkonen og strøg forbi Aleera, så halskæderne raslede. Elegant satte hun sig på en stol. ”Tag endelig plads.”

Aleera satte sig og tog hænderne i skødet. Hun kiggede undrende på kvindens hænder, der lå over bordet og bevægede sig, som skulle hun tage fat. Så huskede Aleera hvad kvinden havde sagt og lagde sine hænder i kvindens.

Spåkonen trak straks Aleeras hænder over bordet og op i nærheden af et lys. En rynke viste sig mellem øjenbrynene, mens stregerne i hænderne blev læst. Pludselig gispede kvinden og gav slip på hænderne.

”Hvad? Hvad er der?” spurgte Aleera bekymret, for kvinden lignede en der havde fået et granatchok.

”Aldrig i mit liv har jeg set sådanne hænder, der bar præg af fremtidig ulykke.”

Det er da bare typisk, tænkte Aleera tvært. Selvfølgelig er det mig med de hænder. Altid mig.

”Hvad siger de?”

Med kolde fingre tog spåkonen fat om Aleeras håndled, vendte hånden med håndfladen opad og kørte i ryk rundt i hånden, så det kildrede, med en kroget finger.

”Det siger at du er forbandet, på grund af en stor synd. Men det er ikke din synd, for den vil først komme meget senere. En stor ulykke vil ramme dig inden længe og ... dette er lidt svært at tyde, men efter denne ulykke vil alt være forandret.”

”Hvad vil være forandret?” spurgte Aleera, både nysgerrig og rædselsslagen på samme tid, og lænede sig frem mod spåkonen.

”Det ved jeg ikke. Det kan være alt muligt.”

”Er du helt sikker?”

”Ja, for din hånd er ikke som en åben bog. Ingens er,” sagde hun hurtigt, efter at have kastet et blik på Aleeras ansigt. ”Men du skal ikke tage disse ting for tungt, min ven. Jeg har før taget fejl og jeg må indrømme, at stregerne i dine håndflader og bjergene, du ved, de der små puder ved dine fingre, dem har jeg aldrig stødt på før. De er anderledes end de plejer at være. Hvis du tillader det, vil jeg undersøge det nærmere.”

”Nej, tak. Det behøver du ikke. Jeg tager bare imod fremtiden, som den kommer. Lidt efter lidt. Det hele vil vel ikke komme på én gang?”

”Nej,” kvinden rystede på hovedet, ”men vær nu forsigtig. Du er ung og livet er foran dig. Tag ikke din fremtid så tungt.”

”Det vil jeg skam heller ikke gøre.”

”Fint, min ven.”

Hun rejste sig op og Aleera gjorde det samme. Kvinden rakte sin krogede hånd over til hende, og hun tog den tøvende.

”Så farvel,” sagde Aleera og hankede op i posen. ”Eller på gensyn. Det går jo an på om vi mødes igen.”

”Det gør vi nok ikke. De færreste kommer igen.”

Aleera vinkede og skyndte sig at gå ud i butikken igen. Aidan stod og ventede, og så snart hun trådte frem, greb han fat i hende og hev hende med ud af butikken. Normalt ville hun stridte imod, men hendes sind sagde, at hun burde se at komme væk derfra. Kvinden havde set Aleeras familiehemmelighed, uden at vide hvad den var og havde spået hende en snarlig ulykke, som ville forandre alt.

Og Aidan måtte også have fået noget slemt at vide, for hans greb var hårdt og blev hårdere. Til sidst slog Aleera armen fri, for et blå mærke var ikke noget hun ville møde op med i Rumænien. Aidan greb ud efter noget af hende.

”Slap lige af, Aidan!” vrissede Aleera. ”Jeg skal nok komme med dig, så giv mig ikke blå mærker, fordi du knuger dig så meget til mig.”

”Kom nu bare.”

Aidan fortsatte og Aleera skyndte sig op på siden af ham.

”Hvad sagde hun, siden du er flippet helt ud og vild efter at komme væk? Eller er det noget du ikke vil fortælle mig?”

”Hun sagde,” startede Aidan, stoppede hende og stirrede hende lige ind i øjnene. ”At du ikke var den rette ven for mig,

for du ville forråde mig senere hen. Og at jeg kun vil blive såret i selskab med dig.”

”Du fik altså også en dårlig fremtid. Jeg kommer snart ud for en stor ulykke, så det må hænge sammen.”

”Det er typisk dig, at komme ud i den største omgang lort der findes.”

”Du skal ikke tage det så tungt. Hun sagde til mig, at hun ikke altid havde ret og at man ikke skulle tage det så tungt. Nogen gange tager hun tilmed fejl,” løj Aleera og bad i sit sind om, at hun aldrig skulle få Aidans kommende fremtid til at ske. Men det gik jo an på, hvad fremtiden så end indebar.

”Det kan godt være,” sukkede Aidan og kiggede væk. ”Jeg ved ikke med dig, men jeg vil hjem nu. Skal jeg køre dig hjem, eller vil du blive her lidt endnu? Det bliver så uden mig.”

”Jeg vil gerne køres hjem. Jeg behøver ikke se på mere.”

Aidan begyndte straks at gå, men Aleera blev stående lidt endnu. Hun kiggede over skulderen, hen mod butikken, som man knap nok kunne se mere. Hun håbede inderligt, at spåkonen tog fejl i alt hvad hun sagde om Aleeras fremtid. At hun bare var en fupmager. Men hvordan ville hun så kunne se at Aleera havde Oradea familiens forbandelse over sig?

I store spring og med en svingende pose fuld af bøger om engle, fulgte hun efter Aidan, for ikke at fare vild i storcenteret.